

Dimitrie Lupu

POEZII

Cuvânt înainte

Autoportret cu pălărie de pai

Gata de plecare, cum lucesc pe șină,
herghelii putere îmi răscoală pieptul,
-bimotor cu planuri, falnică drezină-,
faceți loc, prieteni, c-a pornit poetul!

Am avut drept dascăli vântul și zăpada,
codrul-diriginte, iarba-instructoare,
clasă, frecventată fără lipsuri, strada,
și-am citit adesea petele din soare;

Știu să vântur norii, să le strâng neghina,
știu pe gâtul iernii sărutări să pun
știu să-mi scot la negru apa și benzina,
știu să vând în piețe bule de săpun

Știu atât de mult!....După cum se vede,
bunii mei profesori s-au spetit din plin ;
steie-mi împotriva cine nu mă crede!
Sigur, la nevoie, știu să mușc puțin.

I

TATĂL MEU, HERALDUL.

IUBITA MEA, CICOAREA.

Nomad

mă chemai,
mă chemai gureșind ,
ca un plop mugurind numai vrăbii,
undeva
între gange și ind
îmi duram din argilă corăbii

te simțeam
neștiind că te simt,
încuibată-n adâncul atomilor mei
gura ta,
cupă vie de-argint,
îmi sufla printre degete zei

doar în somn eram unul mereu ,
nu uniți ,
ci iscați laolaltă,
revenind pentru ziuă,
cu greu,
tu în lut,
eu în blânda unealtă

Și m-am dat într-o noapte bătut,
te-auzeam
ca pe-o missă la flaut
și pornii,
cu o flotă de lut,
cătrec istrul blondiu să te caut.

Memento

Cum rânjeau la geamuri pomii dați în sânge
-brun în sticlă chipu-mi se oglindea-lemnit-
undeva-n afunduri începeau a strânge
nervii lor de toamnă foamea de cuțit .

Arborii sunt frații noștri fără gură
frați de plecare când urcăm pe ruguri
iar când ne abatem sub țărâna sură
setea de lumină ne-o hrănesc cu muguri

Noi schimbăm adesea osul lor în lemne
șlefuite harnic chiar când gem din greu;
ei ne dau întruna alte și alte semne
însă nu-i priceam și-i tăiem mereu.

Nervii lor de toamnă foamea de cuțit
undeva-n afunduri începeau a strânge
și rânjeau la geamuri pomii dați în sânge.
Brun în sticlă chipu-mi se-oglindea-nlemnit.

Tablou de familie

Maica mea-i de apă, iscă totul proaspăt;
tatăl meu, heraldul, e un strop de soare;
fratele meu, vantul, li-e adesea oaspăt,
dar mai mult prin codri doarme de-a-n picioare;

Sora mea mai mare taie vârcolaci,
la măcelăria lunii, condamnată;
sora mea mai mică-i doar culoare-n maci
și mai râde ,toamna,-n struguri câteodată;

Draga mea cea dragă păstorește norii
și-mi trimite plicuri ude pe pământ.
noaptea mai dezleagă baierle horii,
prelungind la stele roua din cuvânt.

Grâul

unduind
unduind
ca o mare
doarme grâul în lan de răcoare

luna
luna albește pe drumuri
arbori lungi bat pe zare a fumuri

și eu trec
-oare trec?-cătrefe sat
unduit fremătat legănat

e târziu
sau e mult prea devreme
plopul 'nalt spre țării face-mi semne

dănțuind
în eter vârcolaci
vin să schimbe neghina în maci

grâul blond se visează colaci.

Iarba

Stau lungit în iarbă(nu mi-e dragă coasa),
tremură lumina-n verdele potop,
lumânare crudă ce-a-nghitit mireasa
suie spre tărie,fremătând ,un plop

Pe pleoape-mi cântă flaut de lumină
doine și balade smulse din părinți
ori se aprinde-n hore trase în surdină
de scripcarul Indru,numai ochi și dinți.

"Trândăvești,băiete?!Ia dă coasa-ncoace!
(supărat e tata).Nu mai taie oare?"
"Tată, zic, mai lasă iarba pân' s-o coace,
să adune -ntreaga muzică din Soare;

De-or mânca-o caii, peste iarnă,crudă
și neștiutoare vor rămâne mici.
Au n-o vezi de frica morții cum asudă?
Las-o să-nțeleagă trecerea pe-aici."

Nu există sănii

Nu există sănii; doar închipuirea
bunului meu tată, hâtră, le-a scornit,
albăstrind , pe prispă, cu cute, coasa,
în blândețea firii dată-n asfințit:

"Ce tot faci, bătrâne?-i-ar fi zis, se zice,
tulburat din vise , plopul de la poartă-
Hârșcâi și tot hârșcâi fieru' ăla luciu,
care, Doamne iartă!, nici nu se mai poartă"

"Ce ți e?-îi răspunse tata, supărat.
Dar râdea în barbă-Oare nu ți-e bine?!
C-am să fac din lemnu-ți tren fără mașină,
de-i umbla cu șina veșnic după tine!"

Ciudat

Nu mai este , tată, plopul meu la poartă.
Oare unde-n lume o fi dispărut?
Depărtarea lină, cea mereu albastră
Și atât de dulce, nu l-o fi durut?

Când cădea pe gânduri, mândru și stingher,
Rezemat, spre seară, a visare-n prispă,
Ochii săi, ferestre ferecate-n cer,
Licăreau prin fumul izvodit din pipă;

Printre ramuri grele, verzi de-atâta soare,
În desișul moale, nepătruns,al bărbii,
Tu -atât de simplu!- învățai să zboare
Laolaltă puii de ereți și vrăbii.

Oh, mă iartă, tată !Iar am încurcat
Omul și copacul, cum nu se cuvine;
Dar de când aiurea rătăcesc-ciudat!-
Voi sunteți un singur suflet pentru mine.

Deja târziu

Zorile-s la poartă, cântă amintirea,
negura tristeții mă coboară-n trepte,
de zăpezi albastre grea îmi e privirea;
n-am știut a-mi ține drumurile drepte.

Undeva fereastra-i încă luminată,
sâmburele lunii mormăie-n tavan
că îl ține-n veghe tata noaptea toată
Grijile-albesc omul, secerând avan.

Îl aud cum spune, gângăvind ca popii,
glasu-i sare țândări netede din nas:
"Culcă-te , bătrâne;esti pe pragul gropii,
odihnește-ți clipa ce ți-a mai rămas!"

Nu-i răspunde tata, nu vrea să-i răspundă
- cine știe, oare, l-o fi auzind?-,
trupul lui, subțire, tremurând a undă,
suie vestejirea codrului, albind.

Dezleagă,Doamne

Se mai perindă grâul din pâine în oglinzi,
dar îl silește spuza de-argint la forme crude,
și siluit,o ,Tată, cum ai putut să-l vinzi
pe-o mână de iluzii buimace și zălude?!

Prea slab în echilibru pe sârma întâmplării,
iubita lui, secara, 'l-nșeală cu-n ovăz,
și-a tot cărat speranța spre somnul împăcării
tot tremurând cu stoluri de păsări negre-n văz.

'L-aud cum se încinge cu scâncetul viorii
când spicu-i încă-n lapte se leagănă în vânt,
oglindea lui din urmă,o știe ; -i in apa morii
și osul lui nu-și află odihna în pământ .

Dezleagă, Doamne, grâul, dezleagă-l de vânzare,
întoarce-l cu dobândă în prunci și în femei.
Chiar dacă pâinea poartă întregul gust de soare,
Pământul ne e mamă, și țin la frații mei.

Tangentă la dragoste

Îmi trec palma peste barba tatei și
Figurile(a mea și a lui) ne întineresc
instantaneu.

El -un bărbat abia tânăr,
cu șoim în umăr;
șerpar peste mijloc,
argint în potcoavele murgului;
eu -un zgâmboi cu genunchi juliți,
privind uimit cum se scurg doinele
pe latul său caval.

Ce dragă mi-e ziua ce va veni,
când vom fi amândoi deopotrivă!

Ehei (zice tata), ehehei,
când eram ca acumă,băietate,
fluierul mi-era fluier,
cuțitul - cuțit,
și treceam prin nopți ca prin codru !
Ehei, ehehei !, calu-mi , pasăre răpitoare,
cum ar mai zbura,
de i-aș putea aduna oasele la un loc!

Ereditate

am închis ochii și am tras,
povestește tata,o dată
și încă o dată
când am privit
la câțiva pași de mine
zăcea un soldat blond cu
două găuri aproape
suprapuse în frunte
a fost singurul meu
mort dintr-un război
de patru ani, trebuia,
apoi am fost și eu rănit
și m-au retras pe de front

și toți cei șapte copii ai lui
au visat că trag două gloanțe orbește
și dimineața s-au trezit cu
câte un picior mai scurt.

Piatră

tata pune de ceai
într-un ceainic de piatră
peste flăcări de piatră-
'ntr-o vatră de piatră
atât de aproape
și încă atât de departe
ca un vis răsturnat în uitare și moarte

doarme târgul de piatră iubit
cu pădurea-i de piatră
și cu câinii de lut smălțuit
ce mă latră
la fiecă semn de-ntrebare
cu flora-i de os
însoțind râulețul de piatră
pe jos
până-n valea de piatră
cu piatră pătrată
unde bunul dintâi își alege de vatră

și eu vin
(mă prefac doar că vin,
e de piatră aici și amarul pelin)
pe jumate de iepure șchiop
jumătate de om

dăltuit dintr-un rest ofilit de rizom

uși de piatră
ferestre de piatră
ferecată e poarta de piatră
cu piatră
iar în cubul de piatră
cum șade și plânge
maica taie pâraie de piatră-n meninge
și mă cată în zaț de cafele și bobi
pipăind ca pe slove din cărți
pentru orbi

Creion

întotdeauna s-a purtat simplu;
câteva flori albastre
puține
în ochi și în gânduri
câteva,
încă și mai puține,
albe
pe fond alb

de la un timp,
sufletul i se streacoară
la suprafață , prin perii bărbii;
mâine,
oricum îl veți privi,
tatăl meu va arăta simplu,
simplu și frumos
ca iea de sărbătoare a unei codane.

Zborul

Toate duc la
zbor spunea bunicul
dac-am să trag din fierul ăsta
un brăzdar
o șină de căruță
ori
o tarâncă

Ieșeam vesel din covălie
era bine
bunicul avea chef de joacă

și iată acum
șurubul fără sfârșit
al mașinii de tocat
încercând zborul
în prezența mea
pe încredere

Cântec rău

Bobului de verde-aș zice,
da' nu zic,
nu zic
nici de-un bob
și nici de zece,
nu zic de nimic;
c-ai cercat și tu o dată,
bunule prea bune,
să-ți tai cale ridicată
cătredruga lume

Te-au găbjit și te-au luat
fedeleș legat
și-ți știu lanțul ogârjat
răsucit pe mâni,
două degete de lat
numa-n lacăte-ncheiat,
lucru de păgâni!

Verde-aș zice,
da' nu zic;
nu ți-e verde partea
când legat și pe nimic
te subție moartea.

Ora de zoologie

Astăzi vom învăța despre
pterodactili, zise profesoara,
și cu elanuri tineresc
pe loc alcătui un pterodactil

Îi fură deajuns doar
niște ziare vechi, câteva bețișoare
cârpele pentru păpuși ale surorii mele
și un tub cu pastă de dinți

bună ziua, zise, pterodactilul,
și zbură afară prin fereastra deschisă
aripile-i de liliac
acoperiră o clipă soarele apoi
se pierdu în țării

acesta a fost un pterodactil, copii,
zise tânăra noastră profesoară și
arăta ca o statuie de jad transparent

Naiv

Pierde luna-n ape al său argint ,
Ies din pâcle zorile tristeții ,
Sufletu-mi , pe geana dimineții,
Arde, vie flacăra de -absint.

"De iubire tu vei fi iertat
(îmi șoptește cineva în gânduri),
Cum iertate-s păsările-n crânguri ,
Că s-au tras departe la iernat"

Numai plopul freamătă, stingher,
(Lebăda cu-o singură aripă)
Gol ca Iov.Îl simt, din clipă-n clipă,
Va porni-o-n roate către cer.

Li strivesc in brațe trupul strâmt:
"Plopile!Plopușorule,mă iartă,
Știu că vine iarna și n-ai gheată,
Însă nu pleca de pe pământ!"

Plopul râde, știe el ce știe;
Dă din cap, privindu-mă anume,
"Ce copil e încă, dragă lume!"
Și se pierde-n zarea fumurie.

Bărbat, la casa mea

Mi-e inima ,iubito, un svațier de catran
Și trage vântul schivnic în ea ca-n bărăgan

ieri m-am certat cu ploaia și i-am luat cuvântul
că-mi smulge fără milă și-mi risipește cântul

aș cam intra în crâșmă să-mi iau de-un ban chibrit
dar crâșma-i declarată de-un an de zile schit

tata-mi dezleagă zilnic al vremii tainic rost
dar încă nu-i pot prinde povestea pe de rost

că nu știu nici cu timpul în nasturi să mă joc
și nici nu cred lumina ținută sub obroc

m-aș duce până-n lună s-o diluez în zori
dar cine-o să-ti mai scrie în locul meu scrisori?

De toamnă

pe-afară coada vremii o-nnoadă cineva
și-i potrivește straie din câlți și mucava

curg printre arbori lacrimi de gol și de cenușă
o mână descărnată-mi bătea azi noapte-n ușă

iubito nu-i pe frunze arama la mezat
ci roșul meu din sânge de vânt închiriat.

Inscripție tumulară

eu cel dintâi și ultim scrib
în casa micului meu trib
însingurat până-n rărunchi
pe oase de bunici și unchi
îmi scriu psaltirea de iubire
cu pana genelor subțire

trei popi flămânzi și patru cai
mi-au tras-o prin pământ spre rai
noaptea mâncată de pelagră
mă umple ca o apă neagră.

Poveste de iarnă

cineva de deasupra habitatului meu
uns cu acel soi de zâmbet hermafrodit
reușit prin labilitate și forță
m-a bătut pe umăr la ora de gimnastică
te cheamă acolo mă ce-ai mai făcut
fluierat în biserică îi zic după tipic
a pagubă credea
a lehamite și scârbă simțeam

x

nisese mult și tot mai ninge
alb peste alb
nebunie de alb în cer și pe pământ
ciorile ajunseseră albe și sfărâncioase
aerul se făcuse de sticlă pisată
dar n-ai vrut să rămâi cu sancho
în umbra înduioșătorului hidalgo
ci ai așteptat în fața clădirii clasice
fredonând ore în șir
“lady d’Uberville “ca pe o rugăciune
o vrajă ad-hoc inventată
cât am jonglat eu toate castanele fierbinți
in fața unui public
a unei idei de public.

x

îți înfloriseră genele ca niște pui de caiși
din unghii îți răsăreau zade și tuie
și nici nu-ți adusesem o castană coaptă
o castană coaptă o castana coaptă
o lady d’Uberville și dragă
dragă don quijote

Descântec

Pune-ți-voi pe tâmplă
mâna stângă,
unde-ți arde floarea grea de mac,
gândul negru inima să-și frângă,
frâng-și-o-ar
ca pe genunchi un vreasc
patru popi prohodul prohodi-i-ar:
“din pământ iscat,s-a-ntors în el
mai ‘nainte de-a petrece numai
timpul tras în arbori de-un inel.”

Frânge-și-o-ar
ca pe genunchi un vreasc
gândul negru inima, să-și frângă!,
să rămâi curată până-n veac,
cum îți pun
pe tâmplă mâna stângă

Maria

spui Maria si dunărea
ți se întinde aburită centură
de argint țintuită cu
adevăratele stele la picioare
iată ura mare și ura mică
și Maria
întinzându-ți printre ele palma deschisă
carte să citești
în heroglifele ei toate numele
simple
ale copiilor pe care i-ați dorit
să deslușești în liniile-i fragile
umbra luminată a casei scunde
și dincolo
și dincoace de ea
ca un halou intersectând
luminos totul
dragostea suprapusă căii lactee
de parcă intradevăr
ai putea rosti Maria

Baladă în roșu

Stă macul roșu să-nflorească iar
în sufletu-mi spre albastru migrator
djamie călăreață pe un nor
uitat aprins de-un înger stagiatar

Când te privesc cu teamă prin oglindă
scheletul imi devine purpuriu
-semn încifrat în geamăt pirpiriu-,
de care moartea cearcă să mă prindă.

Dac-ai cânta mi s-ar încinge gura
de roșul pulsând viu în armonii,
și, roșu,ochiu-mi beat de insomnii
în mii de chipuri ți-ar sculpa făptura

Ci tu nu cânti,iubito,doar îngâni
micul refren în care te ascunzi
și nu treci niciodată prin oglinzi
și roșul tot se –amână mâni' de mâni'.

Vioară

Dacă mi-ai zice ca vioara
din don Vivaldi 'primăvara'
desprinde-m-oi dintre nămeți

pe cer trec vulturii răzleți
prin sol-armate de furnici
mărșăluind după tilinci

ci eu dospit în suc de maci
-vrej pendulând între araci-
mucegăiesc în interstițiu

ca prealabil exercițiu
pentru trezirea viitoare
a primei albumine-n mare

tu ești vioara-mi pe măsură
-îți ard privighetori în gură-
arcușul fi-va-mi al meu sânge

ce de nămeți și tot mai ninge

Plopul

stalagmită de jad blândul plop
i-am trecut pe alături miop

fremăta-lumânare suflată ușor-
cu Pământul opincă-ntr-un singur picior

se uita cu alean după fete
și-i cădeau pui de vrăbii din plete

mi-a cântat toată vara la poartă
misse stranii continuu în șoaptă

l-au tăiat cârciumarii să-l stoarcă de vin
și-l aflară de dragoste plin

prea târziu înțeles-am că bietul
ne-nchisese în sân secretul

Pipăind

pipăind ca pe clape te caut
printre sonuri de harfă și flaut

mac de jar mă apasă pe gură
urma-ți dulce și rea de arsură

s-a-nserat peste veac prea devreme
nu te-am prins cum doream in poeme

se șoptește în juru-mi că-s prost
c-am dorit să te știu pe de rost

pipăind zarea sură te strig
și se lasă a toamnă și-a frig

Primăvară la purtător

Nimeni nu ne știe;
galopând,
amândoi fumăm dintr-o țigară,
despletită,
luna fură argint
din sămânța dată-n primăvară.

Uite-o cum înoată
ca o știucă!,
jos, în iaz
nu aia de sub nor;
lucrul,
cât de harnic,
se usucă
de-i lipsește dorul pentru zbor.

Băltăreț prin baștină și fire,
blondul vânt din sud îmi surpă cântul;
tu, cu firul brațelor, subțire,
abia ții în cumpănă Pământul.

Nu mă pierde,
încă nu mă pierde!.

Pasă-ți mai domol
fugaru-n spumă;
vreau să văd
cum,
lină,
barba verde
a lui Pann
ițește de sub humă

Balada duselor calești

Iubito, îți mai amintești
balada duselor calești,
pe care-am ascultat-o, vie,
de la bătrâni, în deal, la vie?

Sângelui viței, 'nalt și demn,
cioplind în carnea lui de lemn,
ca într-un ritual păgân
îi preschimbasem fruntea-n vin.

Iubito, ți-o mai amintești,
la focul serii cu povești,
cum cobora în noi, fluid
mai turbure ori mai limpid?

Se răscolise pacea-n noi
-gustasem sângele-amândoi-,
și noaptea, -n casa de ziar,
ai ars în loc de felinar.

Spre toamnă

Plouă de trei zile și ceva.
E a nimănuși aseastă seară;
biet decor, uitat, de mucava,
simulând o curte, bunăoară.

Casa-și pleacă streșina-n risipă,
scâncet îngânând din ce mai rar,
ca și plopul ațipit pe prispă,
amăgit de bunu-i policar.

Și subțire,-n vântul rebegit,
tremura de grija frunzei plopul;
inima-i de lemn a presimțit
toamna potrivindu-și lung galopul.

Privire peste umărul stâng

Păr de vioară
dulce și alb,
dulce de dor,
spre primăvară
ceru-ți înalt
cânt a zbor.

Tai din gradină
lemnul tău plin
cu dinadins,
zarea-ți senină,
de cobaltină,
suie în plâns.

Păr de vioară
învolutat,
ducă și dor,
încă neglas,
larg de pământ,
spre primăvară
urcă un pas
cât încă sânt.

II

M-AM FĂCUT BĂIAT MARE

Cântec de fiire

lipsit de naștere și copilărie
închis în propria-mi umbră ca
într-o lacră de duralit
-bilă pentru popicele parnasului-
am trecut prin adolscentă doar o clipă
-clipire de zbor-
și iată-mă
sprinten ca un pui de lăcustă
hălăduind prin iarba dulce
cu un picior în andromeda iar
celălalt în calea lactee
vâslind

vâslesc de bunăvoie
la rostogolirea în sine-și a universului
mi-a mai ramas cam cât tatei
în câmp de prășit păpușoi până să
aprind cu fiecare expirație câte o supernovă
deja îmi țâșnesc sori de rând de sub piele
și pot răsări planete doar cu gândul

hei voi meșteri mari
grăbiți-vă să prindeți un loc
salahor la înălțarea unicei
catedrale a cuvântului

Mălini în decembrie

la Mălini se scutură mălinii
douăzeci și unu duși pe scuturi
sângeriu tramvaiul și despică
visul vânătorului de fluturi

dangăt greu decembrie cernit
fulgii rătăciți respiră aer
îi refuză azi bunul pământ
se deșiră șui al vremii caer

Albatrosul iarăși e Ucis
Căprioara gemă din Rărunchi
la Mălini se scutură mălinii
și tristețea-i până la genunchi

Portret în descălecat

Straiul negru, creștet-grinda,
Lacrimă în zid,
oglindea taie-n spațiu-i catifele,
râuri dulci de ape grele;
bidiviu-i cudălbui,
cu sângele razachiu
dat în clocot turburat
ca la bourul turbat,
când se-nvolbură a vânt
dealu-i cer
valea-i pământ;
fulger hămesit avan,
ca un clonț de șobolan
întregindu-se din sine,
pala-i dată cu lumina
jinduie mereu hodina;
ci pe –un umăr,
fără număr,
zilele-si , aprins himeric
ca un bulgăr de –ntuneric,
corbul,
orbul prea-nțelept,
și le rânduie în piept.

Cu cioară pe umăr în loc de șoim

Colac de grâu și pahar de vin
leac de dalac și aprindere de suspin
pasărea albastră venit-a să-mi ceie,
pasărea albastră ca o scânteie
între noesic și aspiratul enisic,
ci vai io visternicul îi dădui peste plisc.

Aledor! mă căină.Aleador,
pururi leac n-o să ai pentru dor!
și tremura ca o undă de plasmă
ca umbra celor duși aeriană albastră.

Pasărea sură cu ochi purpuriiu
cuibări de atunci în auzul pustiu.

După o fotografie din tinerețe

Cum treceam printre ape de ape
încercând să m-adun plin de teamă
din cuvânt în cuvânt prin cuvânt
m-am zărit între ochi și pleoapă
fumegos ca o prună în toamnă
și de-atuncea tot cânt și iar cânt

Jalbă a la Horea

De parcă numai clipa ar avea
mai multe anotimpuri decât anul,
de zece ori pe ceasul și ceva
mă caută zapcii,cu arcanul.

Dator is fumuri grase de tămâie
-dar mi-au spurcat cădelnița mistreții-,
sufletul gros cu asta se mângâie,
și orz să satur găștile cetății;

o papură cu noduri pentru bici,
scai pentru javre decorate-n turmă,
pentru lumină-un stol de licurici,
și răsuflarea-mi dalbă de pe urmă.

Datorinc rău sunt dintre cei mai buni,
că nu mă las vreodată dus orbește;
eu stiu un lucru sigur din bătrâni:
“cu cât te-achiți și datoria crește.”

De taină

Ai răbdare ,dragă,pân' o să mai crești;
albi încă ți-s colții ,și-ai să-i strici din grabă,
moliciunea pulpei scoasă pe tarabă
nu-i decât o vorba bună în povești.

Astăzi latri zilnic altă întrebare;
ochiu-ți cu centima zarea mai măsoară
-te-ai lovit în creștet pentru-ntâia oară-,
adâncimea lumii încă nu te doare.

Dar cu-atât mai iute cât mai multe știi,
limba-ți se preface peste vreme-n șmirghel,
trâmbița în mâna dreaptă de arhanghel,
și se-ascut caninii-lame viorii.

Ai răbdare,dragă,pân' o să mai crești.

Fronă

în zarzări dorm mirese părăsite
cerul își cerne umedele-i site
dar tata a ieșit din zori să are
lutul notat cu roșu-n calendare
căci sfinții apoplectici și buboși
mai trebuiesc din când în când întorși
și-nsămânțați cu orz și cu secară
din dreaptă datorie către țară.

Portret în acvaforte

Eu nu mai sunt,iubito,precum știi,
zahăr acriu în poamele din vii;
șef de tarla, numit de sus,așjuns-am,
împart cu mâna-mi porții de catran;

mai și export echidne și dovleci
și seuri pentru tălpile de melci,
iar de se-ntâmplă câte un nor pe –aici
trec normator la blândeale furnici.

Deci, înțelege și tu, la o adică,
dacă nu curge încă,măcar pică.
Și îți închipui ,cred,cum mă răsfăț;
se-nșiră șnur ospăț după ospăț.

Șefii mă bat pe umăr și pe burtă
dar îmi măsoară mâna , încă scurtă;
dar cu dispensă,anul care vine,
pot fi numit subșef și la albine.

Declin

Iată-mă drezină cu program,
slujitor la bunul Balaam,
dându-mă puternic și deștept
poate-mi se mai moaie sarea-n piept.

Cât am fost cu Iosif în Egipt
-băgător de seamă,dur,înfipt-,
m-așteapta din noapte până-n noapte
ieslea cu orez dospit în lapte;

bărzăunii,olăcari în fracuri,
îmi cerșeau ,umili,porunca-n praguri,
nu ca tăunimea cea neroadă,
bâzându-mi astăzi roza noadă.

Cine vede știe cum a fost
cine-aude spune pe de rost ,
doar că oratorii noștri,scunzi,
se-adresează unor orbi și surzi.

Peisaj cu struți

Cerul meu de apă, apa mea de cer,
între voi pustiul plictisit de verde
și-n pustiul păcatul dracului, stingher,
grămădind în straiță tot ce vremea pierde:

tirbușoane strâmbe, cercul învârtelii,
dopuri ce-au stat diguri sticlelor în gât...
tot ce-atinge mână ,scama nimerelii,
punem etichete și dosim grăbit.

Un tramvai despică , mârâind,femururi;
nouă nu ne pasă,sângele nu-i vin,
faptelor , oricare ,nu găsim cusururi
chiar dacă în inimi le simțim pelin.

Înghițim de-a valma faste și nefaste,
burdihanul rânced ghiorțăie ,sărmanul,
dar dansăm în turma ,ticăloasă oaste,
după cum se-nvârte porcul cu bastonul.

În oglindă

Între plus și minus acrobat
sârma mea vibrează la detalii,
când adânc, ca ultim viu rabat,
circumscriu tăcerea-mi în parcalii.

Setea mea în rana mea se stinge;
uli' de țipăt înălbesc pe zare,
rătăciți în hohotul ce ninge
muguri calpi pe zarea viitoare.

'Nalt cât lungă lancea lui Longinus
-ce-i detaliul, setea,rana,zarea?!-,
atriu viu,rotund,atât de linu-s
c-aș putea-n izvoare-ntoarce marea.

Cu joben și pipă

Iată-mă-s cu pipă și joben de gală
gata de lansarea-mi arhitriumfală
bărbierit cu forța dur până la sânge
dacă-mi scot batista peste public ninge,
monobloc cu arderi agere ca mânjii
mă arată recea apă a oglinzii
cu cravata-mi neagră am doi ghionți în gât
unul de tămâie altul de-antracit,
am în buzunare cuie și fitil
lângă inocența –mi dulce de copil
și pe buze râsul tatei(cel abrupt)
când s-a-ntors la vatră cu-n picior mai scurt,
zâmbetu-i amarnic(când era în vervă)
'l-am în buzunarul vestei(de rezervă);
iată-mă-s în toate pregătit(pe bune!)
de-a sări pârleazul către draga lume,
doar că-ntotdeauna mi se dă cu tifla.
De răspund asemeni mi se taie chifla.

Toboșar,în pas cu vremea

aici ahile are un metru-șazeci
chelic lucitoare
(încă de la douazeci de ani)și
apoplectic pântec de zăpadă
pe care își sprijină toba

ahile tânăr toboșar în fanfara primăriei

tânăr toboșar cu toba de piatră
arvunit la darea grâului în spic
deschiderea macilor
dezvelirea izvoarelor la fântânile noi
și alte asemenea ocazii
cu geometrie în patru dimensiuni

și iată-mă tânăr toboșar
îmblânzind cu toba-mi de piatră
toate menajeriile în trecere prin urbe
și toți consilierii în căutare
de chilipiruri electronice
angajat într-o piațetă de piatră
până la cea din urmă bătaie a inimii.

Legato

largul șal al vremii iar mă strânge
cuie vechi îmi înroșesc în sânge

pasăre nurlie fără leac
cuibărită-n gură de hogeac

cad inele aspre-n mine porii
de mă las în vraiștea splendorii

înăltându-mi fruntea –iarba seacă-
spre coasa ce-n uitare-o să mă treacă

eu în pustiu îmi depăn și îmi predic
rămân mereu în fața mea mereu eretic.!

Bilanț II

Tot mai suie-n fluturi
clipa mea pedestră,
toamna își lungește
gâtul pân' la lună,
arămită toată
-statuă ecvestră-
în clepsidra-mi Cronos
fulgeră și tună.

Încă nu mă năruî,
nici nu mă prea clatin,
verbu-mi
exersează valsuri la trompetă,
joacă beat orgoliu-mi,
ca în vânt un paltin;
vârsta mea de aur seceră discretă

Vârsta mea...de aur!...

Bilanț III

cum trecuse omul pe tărâm de gând
steaua-i fulgeră flama-și spre pământ

îl spălară-n balii limpezi de trecut
să revină lutul ne-ntinat în lut

i-au tăiat o cruce dintr-un plop stingher
cercurile-i cercuri se propagă-n cer.

Bilanț I

Nu mi-e dor și nu mă sinchisesc
De nimic din toate câte sânt,
Mi-am spălat ciorapii și cămașa
Și pe-un măracine mi le zvânt

Zarea rotitoare-mi face semne;
Poa' s-aștepte,nu mă mai încântă.
Viața sigur nu te dă de-a dura
Dacă nu te iei cu ea la trântă

Azi sunt liber până și de mine
-Precum Pann pe cumpăna amiezii,
Mozolind un troscot între dinți-;
Mi-am zgornit dintre parcalii iezii.

Dacă-s stea voi răsări-n țării,
Dacă-s iarbă miei mă vor paște,
Dacă-s cântec voi pluti-n eter,
Dacă-s colb țărâna m-o cunoaște.

Corsar

Sunt preafrumosul căpitan
cel zis “Etrava-lui Satan”;
marea mi-a fost primul maidan
și fi-va-mi ultima locantă,
unde-o balenă cam bacantă,
bună guristă, cam fanată,
mi-o zice zicerea din urmă
despre simpatica mireasă
ce-aduce-a coasă, cu o coasă
gătită, cu rochiți de brumă,
vitrega fiică a doamnei Humă.

Dar nu mă plâng-ce, -s idiot?-,
acolo-i dus și Poppinott,
cel mai al dracului secund,
deși cam puțințel și scund,
ce-a mângâiat marea vreodată,
și-abia mă-așteaptă, c-o fregată,
să fim din nou tăiș și teacă,
numai văzduhul să mai treacă
prin vămile-ne de holearcă
între nadir și răsărit.

Adio, mare! Te-am găsit!

Prefigurarea blocstartului

Cum stai tu în fotoliu, frumoaso!
La fel aş boieri-o şi eu,
dacă mi-aş fi lustruit oasele din vreme;
poate încă mai fain decât tine
aş sta picior peste picior,
alintând tăişul de argint
-insăţioasa mângâiere-, ca
îndrăgostitul de cald sângele său
migrat spre periferii.
Aş privi printre gene şlefuirea lemnului scump,
pătrunderea cuiului în fibroasa-i carne m-ar
încânta,
iar cuibul de atlaz,
vioriul pal la întrecere cu petala de zarzăr,
jur că m-ar înduioşa
până la îngăduirea lucrului inutil
Dar tu stai, languroaso,
numărând pe degete ani,
întâmplări, zile, gesturi asemenea,
ore, respiraţii, clipe, străfulgerări;
iar eu – în lungul oaselor mele nelustruite,
îmbătate de foşnetul sângelui
tehui de dragoste,
uitând să-şi numere creşterea
împlinirea şi clipele spre
clipa când vei clipi în argint,
spre argint
întru buna lor reîntoarcere
în fluier albe de vânt

Din trecere

Eu şiu că voi muri
aşa-
ntr-o seară,
scăldat în sângele unui obştesc amurg,
întins cu faţa către cer
-în cruce-,
uitat de timp,
de păsări ,
de valuri
şi de vânturi,
uitat de toate câte-n lume curg.

Şi domolit, ca umbra înserării,
cu liniştea împerechiat pe veci,
purtând în suflet osteneala mării,
mă voi preface-n picuri de lumină
la-ncrucişări de drumuri şi poteci.

Ori poate-ntins, precum am spus,
în cruce,
pe fruntea celei ce-o numim Pământ,
voi reveni la forma cea dintâi
să fiu ,frânturi,
în toate câte sânt.

TÂNAR CA MINE

poem)

I - trăsnetul clipei, căzând

Pasul tău!
Pasul tău pe trepte de aer
risipit în valsul de trecere prin oglindă,
cum ciocârlia în cântecul său

Inscripție de vasalitate
în propriu-ți trup:
îngenunchere a aurorii
de la plecata-ți frunte
ascuțit osul sternului dublând
secanta ascuțitei orizontale a umerilor

Răsărită abia între apă și cer
clipe de aur izvodindu-ți în palme
în gene

în tremurata-ți sfială a inimii,
florăreasă de soi
a unei singure flori
într-o singură nuanță
irișii oferind bucuria tavei de jar,
numai undă
numai undă
fără cenuși!

Între pântecul șarpelui
și aripa scriindu-și numele în tării
clipă a bucuriei
curată până la uitarea de sine,
furișai te furau ochii mei
avide te sorbeau nările-mi

dureros auzu-mi
increat sunet te visa
tinerețea mea cu mai multe începuturi
aluneca
se rostogolea
dispărea.

Tânăr ca mine numai eu am fost!

II - clipa proastă, cu noroc

Hălălău!
Hălălăe pe drumuri
colb și-n dinți
doar arar ghemuit pe vreo piatră

gânditor fără gând nicăiri
șiș la brâu lângă piele
minte scursă-n carâmbi
gâlcevit în rărunchi
gâlcevind toate cele
pândă rea răsfirată în oase
-rotogol cu o mie de cercuri țepoase-
de la melc buburuză ori șarpe
la golani cu foamea în ochi pălălae
prin ruine canale
prin gări mărginașe
pânditori zăcători

Și ei duc mintea lor în călcăie
șisuri vechi
hămesite la brâie
-colți avizi de jigăni bătrâne-,
jinduind la coltuc
căpătând doar mirosul de pâine.

Țâncușit de ai tăi pentru-n franc
-vara dulce cum dă în amiazi-
oploșești într-o tufă
pe dealuri,
nu-i bârlog undeva să te-ncapă
doar în cer ți-ai putea încropi
liniștit un sălaș
ori sub apă

Iată fată cu miei la șosea
duce-n straiță-se vede-ceva

vreun ogoi pentru râca-ți din mațe
-cât ți-e ochiul de lung,-nimenea-
ghiara ta a zvâcnit să-l înhațe
dar bezmetice cer și pământ
cum frunzare și colburi în vânt
răsucit
hora-ncing peste poate
sârbă-n draci
învârtită spăimoasă,
îndesată în mintea-ți avan
s-a puit noapte deasă.

Tânăr ca mine numai eu am fost!

III - uitata omenie m-a găsit

Floarea grâului nou la ospete!

Floare pe floare gustând
din albeața lemnului de mesteacăn
migălos migălit

până la semnul de pasăre
cruce
ori soare dalb
dalb dinții dalbi mângâind

Tras târâș în urdinis
răsfățat pe patul 'nalt
ca dușii pe năsălie,

soba duduia nurlie
într-un colț de colivie.

Se băga și ea în treabă
zor nevoie să ne fiarbă
grâul sfântului Ilie
până-n ziua
rupt în piuă
să-și dezbrace zdromatic
lenjurile de-mpărat.

Mușcă-l focul rău prin tuci
să-l răstoarne în bulboane
cât ochetul de mărgea
-zahărul ne amăgea-
ori să-l suie-n colți de furci
nada puilor de cuci
să nu plângă –n zori pe lângă
maștere cu spor la casă
ciocuri-lungi
coada –mătasă
grijulii dar arțăgoase
ca moina de iarnă-n oase,
până dă în flor ca teii
crăpând netezimea pieii
dulce preasmălțată zgură
zgribulici la uitătură
și topindu-se în gură.

Umbra deasă peste casă
nici înaltă nici prea joasă

cu alinturi de mătasă
îi râdea în ochi tăcută
cum îi noaptea așternută
de la creștete la tălpi
cu gălbui bănuți de lămpi.
Grâu
floare
sau fată mare
să te scoată la lingoare?

Tânăr ca mine numai eu am fost.

IV - trăsnetul clipei, căzut

Pasul tău!
Pasul tău cum a dimineață sună
pasul tău pe undă nevisato!
fragedă dimineața
proaspătă tu
sfielnic ascunzându-ți lumina
precum scoica
durerea rotujită mărgăritar în pântec.

Căscând Soarele
își limpezea fața în
yburdalnicia șușotitoare a apei.
Înveselită de meandrele râului tu!
Uimiți
stropii te căutau printre
fîre de vânt amorțite-ntre maluri
pe glezna-ți albă dansând

pe bulbii genunchilor
până la umăru-ți firav
spre părul de volbură în odihnă,
transparență pe transparență
lumina în lumină valsând

Inexorabilă clipa rea
orânduita scară
de aer pe aer închegat încropea,
în pripă
 pripită
 te sorbea
 te sorbea,
lacrimă de lumină abia
glezna ta
 ochiul tău de tăcere
zvон
 mireasmă
 părere.

Vântule nu veni
valule răsuflarea 'ți –oprește pe clipa în dans
răsărită-i abia-înăuntru-mi
cu scrașnet scâncea cineva-

Între zare și zare
nici măcar umbra ta
 umbra ta!

Piramidă fragilă de trei degete
levitând pe totdeauna mi-ai lăsat,
de la plecata-mi frunte
ascuțit osul sternului dublând
secantă ascuțitei orizontale a umerilor.
Neînțeleasă suire
dureros zbor
încremenit în arcul avântului!

AMIN

Tânăr ca mine numai eu am fost!